

Sapo u shfaq i paemri, Federigos i doli përpara me një fytyrë të vëmëndshme dhe të lumtur, me krahë hapur, si për një njeri të dëshirushëm «para shumë kohësh, shumë më herët duhet të kisha ardhur te ju».

«Te unë, ju! E dini kush jam?»

«Jua kanë thënë mire emrin tim?»

«Me lejoni» tha Federigo, duke e mar me dashuri të dhunshme «më lejoni tju shtërngoj dorën».

Duke thënë kështu i hodhi duart në qafë të paemrit, i cili pasi tentoj të tërhiqej dhe pasi rezistoj për një moment e lëshoi veten si i tërhequr nga ajo mirësi e perqafoi dhe ai kardinalin. I paemri i ngrohur nga ai perqafim thirri: «Zot me të vertet je i madh! Zot me të vertet je i mire! Unë tani po njoh veten, po kuptoj se kush jam».

«Mos mendoni» tha se «unë do të kënaqem me kete vizite sot. Ju do të ktheheni apo jo?».

«Nëse unë do të kthehem?» iu pergjigj i pa njohuri «edhe nëse ju nuk do të më pranoni, unë do të jem tek porta juaj si një i varfer. Kam nevoj tju flas! Kam nevoj tju dëgjoj, tju shikoj! Kam nevoj për ju».

Alessandro Manzoni, *Të fejuarit*

Caravaggio, *Adhurimi i barinjëve* (detaje), 1609.
Muzeu Rajonal i Mesinsës, Itali. © A. Dagli Orti/Scala, Firenze

Lajmi i krishterë ka formën e një takimi me një realitet fizik, trupor, në një kohë dhe në një vend të caktuar. Është një takim me një realitet prezent, jetësor, të gjallë, totalisht njerëzor, kuptimi i të cilit është i të qenit shenjë e dukshme e pranisë së Krishtit, Zotit të bërë njeri brenda dobësisë së qenies njerëzore. Ky takim është diçka që vazhdimisht polarizon jetën tonë, i jep kuptim dhe e përmbledh ekzistencën tonë. Jashtë tij nuk ka asnjë burim vetëdije, risije në jetë.

Luigi Giussani